

॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ इदं ब्रह्मण्यवचनं युधिष्ठिरं प्रत्यब्रवीत् ॥ ९५ ॥ भवतः भवत्संबन्धी मिषत इति पाठे पश्यतं
 ब्रूहि चैव परं वीरकेनार्थः किं ददामिते ॥ एवं गते महाराज युद्धादन्यत्किमिच्छसि ॥ ८१ ॥ अर्थस्य पुरुषोदासो दासस्त्वर्थो न कस्यचित् ॥ इति सत्यं महाराज बद्धो
 रम्यर्थेन कौरवैः ॥ ८२ ॥ करिष्यामि हिते कामं भागिनेययथेप्सितं ॥ ब्रवीम्यतः क्लीबवत्त्वां युद्धादन्यत्किमिच्छसि ॥ ८३ ॥ युधिष्ठिर उवाच मंत्रयस्व म
 हाराज नित्यं मद्धितमुत्तमं ॥ कामं युद्धपरस्यार्थे वरमेतं वृणोम्यहं ॥ ८४ ॥ शल्य उवाच किमत्र ब्रूहि सात्त्विकं ते करोमि नृपसत्तम ॥ कामं योत्स्ये परस्यार्थे व
 द्दोरम्यर्थेन कौरवैः ॥ ८५ ॥ युधिष्ठिर उवाच स एव मे वरः शल्य उद्योगेयस्त्वया कृतः ॥ सूतपुत्रस्य संग्रामे कार्यस्तेजो बधस्त्वया ॥ ८६ ॥ शल्य उवाच
 संपत्स्यत्येष ते कामः कुंतीपुत्रयथेप्सितं ॥ गच्छ युध्यस्व विश्रब्धः प्रतिजानेव चस्तव ॥ ८७ ॥ संजय उवाच अनुमान्याथ कौंतेयो मातुलं मद्रकेश्वरं ॥ निर्जगा
 म महासैन्याद्वा तृभिः परिवारितः ॥ ८८ ॥ वासुदेवस्तुराधेयमाहवेभिजगाम वै ॥ तत एनमुवाचे दं पांडुवार्थं गदाग्रजः ॥ ८९ ॥ श्रुतं मे कर्णभीष्मस्य द्वेषात्किल न
 योत्स्यसे ॥ अस्मान्वरयराधेययावद्भीष्मो न हन्यते ॥ ९० ॥ हते तु भीष्मे राधेय पुनरेष्यसि संयुगं ॥ धार्तराष्ट्रस्य साहाय्यं यदि पश्यसि चेत्समं ॥ ९१ ॥ कर्ण उवाच
 न विप्रियं करिष्यामि धार्तराष्ट्रस्य केशव ॥ त्यक्तप्राणं हि मां विद्धि दुर्योधन हितैषिणं ॥ ९२ ॥ संजय उवाच तच्छ्रुत्वा वचनं कृष्णः संन्यवर्तत भारत ॥ युधि
 ष्ठिरपुरोगैश्च पांडवैः सह संगतः ॥ ९३ ॥ अथ सैन्यस्य मध्ये तु प्राक्रोशत् पांडवाग्रजः ॥ योस्मान् वृणोति तमहं वरये सात्त्विकं कारणात् ॥ ९४ ॥ अथ तान्समभिप्रेक्ष्य यु
 युत्सुरिदमब्रवीत् ॥ प्रीतात्मा धर्मराजानं कुंतीपुत्रं युधिष्ठिरं ॥ ९५ ॥ अहं योत्स्यामि भवतः संयुगे धृतराष्ट्रजान् ॥ युष्मदर्थं महाराज यदि मां वृणुषेऽनघ ॥ ९६ ॥ यु
 धिष्ठिर उवाच एत्द्ये हि सर्वे योत्स्यामस्तव भ्रातृनपंडितान् ॥ युयुत्सो वासुदेवश्च वयंच ब्रूम सर्वशः ॥ ९७ ॥ वृणोमि त्वां महाबाहो युत्थ्यस्व मम कारणात् ॥ त्व
 यिपिंडश्च तंतुश्च धृतराष्ट्रस्य दृश्यते ॥ ९८ ॥ भजस्वास्मान् राजपुत्र भजमानान् महायुते ॥ न भविष्यति दुर्बुद्धिर्धार्तराष्ट्रोऽत्यमर्षणः ॥ ९९ ॥ संजय उवाच त
 तो युयुत्सुः कौरव्यान् परित्यज्य सुतांस्तव ॥ जगाम पांडुपुत्राणां सेनां विश्राव्य दुंदुभिं ॥ १०० ॥ ततो युधिष्ठिरो राजा संप्रहृष्टः सहानुजः ॥ जग्राह कवचं भूयो दी
 प्तिमत्कनकोज्ज्वलं ॥ १०१ ॥ प्रत्यपद्यंत ते सर्वे स्वरथान् पुरुषर्षभाः ॥ ततो व्यूहं यथा पूर्वं प्रत्यव्यूहंत ते पुनः ॥ १०२ ॥

स्तवेति शेषः ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ तंतुः संततिः पिंडः पितृयज्ञः अन्ये सर्वे मरिष्यन्तीति भावः ॥ ९८ ॥ भजस्वेति अभजमानः सर्वोपि धृतराष्ट्रपुत्रो न भविष्यति मरिष्यतीत्यर्थः ॥ ९९ ॥ १०० ॥ १०१ ॥ १०२ ॥